

El xiulet de l'arxiu de paraules tristes

Un relat de: [Baiasca](#)

La suau melodia xiulada que obre l'arxiu de paraules tristes de Pastora em va despertar de cop del sopor que m'envaïa dins la calor d'aquell vagó de metro. La xiulava algú d'allà dins, una persona que en un primer moment no vaig veure.

Era ple agost, la suor com si fos una regalimava per les esquenes i els pits de tots i cada un dels usuaris d'aquell metro massa antic per tenir aire condicionat de la línia vermella.

Tocaven les vuit del matí. Un grup d'amics d'aire alegre es preparaven per anar a trobar els seus llits després d'una nit de festa. Una dona amb edat de ser mare tornava a casa, cansada, infringint la norma de no posar els peus damunt el seient del davant, després d'haver passat tota la nit treballant.

Jo anava de peu al costat de la porta preparada per baixar a *Arc de Triomf*, encara a dotze parades. No podia seure a causa de la gran motxilla que tenia per acompanyant. Me n'anava, de viatge.

La melodia de Pastora se'm va enganxar al nas i no vaig poder parar de taral-larejar-la mentalment durant tot el trajecte que em quedava.

Com de costum em vaig posar a mirar tot al voltant del vagó, anant dels ulls caiguts i somorts d'un nen que encara recordava el somni de la nit passada a una parelleta d'enamorats acaramel·lats que es miraven i l'única cosa que el món els demanava era de fer-se petons tot traspuant el seu amor pels ulls, anunciant a cada moment que aquella nit s'havien estimat i que la següent encara ho farien com si fos l'última vetllada que vivien junts a la terra. Passant per una persona totalment inexpressiva de qui no vaig arribar a copsar si s'acabava de llevar o se n'anava a dormir. Llavors va ser quan vaig veure aquell que es prenia per algú del vell oest...

Era un noi alt amb una piga prop del nas. Duia un vestit de jaqueta i pantalons, tot seriós, negre, amb una camisa del mateix color i una corbata igual però amb reflexos de vermell que li donaven un aire d'home modern. Si li miraves els ulls en canvi, els podia veure bé perquè anava abstrèct no se si per la son o per alguna altra cosa, transmetien una antiguitat profunda, trista, vella, com si fes anys que viatgés dins aquell vagó, cansat d'anar assegut en la mateixa posició, avorrit de dur aquell vestit i amb una enorme necessitat de canvi. Els tenia de color negre, com les sabates, que no cal dir-ho, anaven a joc amb l'elegància del seu vestit.

Anava tant fixat amb ves a saber què que tingués davant seu que vaig poder estar mirant i analitzant cada tret de la seva mirada i cada polsim que amb el moviment del metro anaven a parar sobre la seva impol·luta roba durant unes llargues sis o set parades. Els ulls eren grossos, el nas prou gran per fer-lo interessant i prou moderat per no ser ridícul. La piga estava col·locada en algun punt del costat esquerra de la cara. Una piga fosca però seductora. El cabell, oprimint en una despentinada cua arrissada, es delia per alliberar-se de la opressió. De tant mirar-lo el vaig acabar trobant precíós, enigmàtic, atraient. Confiada l'anava observant i al mateix temps vigilant quantes parades em quedaven.

De cop i volta, amb un moviment suau, lent, pausat com si no es volgués fer mal al coll, va girar el seu cap en la meva direcció. Em tenia tan fascinada que vaig ser incapaç d'apartar els ulls. Em va mirar, i jo vaig aguantar la mirada. Va somriure i jo vaig fer igual.

Una electricitat sorprenent va sorgir de les meus iris verds i de les meves galtes sobtadament enrogides. Ell se'n devia adonar perquè va abaixar els ulls tímidament durant una mil·lèsima de segon per tornar a retrobar-los a l'instant. Tota la lluïssor del vagó semblava haver anat a parar dins aquells dos miralls on tot i estar a més de cinc metres, m'hi podia veure reflectida.

Durant uns eternalment brevíssims i celestials dos minuts tota l'atracció que hauria pogut sentir per deu homes es van concentrar en un punt del meu pit que batejava fort i en un lloc molt ben localitzat sota el meu ventre. A més a més de sentir més que mai que estava a punt de passar alguna cosa molt gran.

De cop a *Catalunya* es va trencar tota la màgia. Un grup de trenta turistes matiners, organitzats i cridaners amb les seves maletes i amb la mateixa destinació que jo, es van interposar entre les nostres mirades i van refredar el feix de llum calenta que s'havia fet un lloc dins els meus globus oculars, tot fent-me perdre la visió d'aquella persona tan fantàstica.

Vaig maleir-los i amb males ganes m'anava preparant per baixar.

No volia perdre el següent bus que em portaria a l'aeroport de Girona, així que a Arc de Triomf vaig baixar ràpid tot abandonant qualsevol esperança de tornar a veure el meu home pigat.

Al tercer dia d'estar a la ciutat de les Illes ja ho havia vist pràcticament tot i per aquella penúltima tarda m'havia decidit a agafar un mapa del metro i tot tancant els ulls deixaria caure el meu dit sobre qualsevol parada de qualsevol línia. Volia perdre'm una estona.

El meu hotel estava al costat de la *Gare de l'Est*, i el meu dit índex de la mà esquerra va anar a parar *Reuilly Diderot*. De la línia set a la línia u. Dos transbords i moltíssimes parades.

Vaig pujar tranquil·lament al vagó i per variar durant els tres dies que havia passat allà em vaig posar a pensar en l'home misteriós i la dolça melodia que l'acompanyava sempre en el meu record. Era pràcticament obsessiu. M'havia sentit atreta per un vestit, una piga i un mirar profund. I els tenia clavats dins el meu cap, dient-me que aquella podia haver estat la última oportunitat a la meua vida de viure alguna cosa emocionant. Encara enviava totes les malediccions hagudes i per haver a aquells guiris de ves a saber quin país del Nord que havien trencat la nostra connexió.

De cop em va semblar que la melodia sortia del meu cap i ressonava dins el vagó. Vaig parar més atenció i efectivament, la cançó sonava.

Amb una gran excitació creixent dins el meu ventre i que em va cremar tot el meu sistema circulatori en qüestió de segons, vaig buscar l'home de la piga, no podia ser ningú altre. No si ell havia entrat a la meua vida gràcies a aquella cançó. S'amagava, no el podia trobar, però necessitava veure'l de nou per assegurar-me que no havia estat fruit de la meua imaginació haver sentit la música dins el metro.

La melodia va callar. I jo vaig deixar de buscar, derrotada i confosa.

Als cinc minuts tornava, i algú es movia cap a una porta, un vestit negre amb sabates a joc. Vaig intentar apropar-m'hi per fer-li veure que estava allà, però al no arribar-hi a temps, vaig decidir baixar del vagó darrere d'ell per buscar-lo a l'andana.

Voltaire anunciava la paret de la parada.

Seguia el rastre del que em semblava que era la taca negra del seu vestit i una melodia llunyana que no podia sentir massa bé. La llum em va encegar al arribar al carrer.

Vaig buscar per totes bandes, ràpid, abans de perdre'l de nou. I per sort encara era allà, abastable, a menys de vint metres, si corria una mica, encara el podria atrapar.

Apretant a córrer vaig escurçar la distància entre ell i jo, a cada segon sentia el meu cor escapar de tanta excitació de tantes ganes de parlar amb aquell home.

I quan estava a cinquanta centímetres darrere d'ell em vaig aturar. La por es va escolar dins meu en el temps que dura una inspiració dins les meves entranyes.

I si no em recorda? I si em recorda però resulta que se'n fotia de mi? I si es pensa que estic boja? I si no és ell? I si resulta que és una mala persona? I si faig el ridícul?

Una muntanya de "i si" em van col·lapsar el cervell durant uns cinc segons eternals i congelats. Un munt de "i si" que es van deixar vèncer per un petit "i perquè no?"

De sobte, es va girar, em va veure, em va mirar, i al reconèixer-me, va somriure de bat a bat, com encara no li havia vist fer.

Vam tornar a creuar les nostres mirades, i vam començar a caminar, sense dir-nos res, dient-nos amb els ulls les moltes ganes que teníem de veure'ns. Llavors vaig saber que ell també havia estat pensant en mi.

I tot seguit, a poc a poc, vam començar una conversa que encara no sabíem on ens duria.